

Τότε κατακλυσμός,
τότε σεληνιασμός,
φρίκη κι' άνατριχίλα.

Κι' άλλόφρονα πηδόν
και τρέχουν νά τόν δούν
αμφοτέρω τά φύλα.

Όποια συμφορά!..
νεότης, άνδρες, γέροι,
γυναίκες με μαυρά
τρέχουν για τόν Λευτέρη.

Και τότε ένεσαρκώθησαν φαντασιώδη πλάσματα,
και τότε διεσχίσθησαν νεών καταπετάσματα,
και θιέλλ' έβρυχήθησαν και δαίμονες λαιλάπων,
κι' ένερανίσθησαν πολλοί σεπταί σκιαί προπάππων.

Τότε εξέστη των φρενών
ό λαός τών Αθηνών,
κι' όλος ώρησε' έμμανής
νά σπαράξη τούς φοιητές.

Και μουρέλια και μαννάδες
και γυναίκες σάν Μαινάδες
ήμερήϊζαν πολλές
και φρικώδεις άπειλάς.

Άνέλπιστο μακνάτο
γενεφ' τόν πανικό...
καινούριο ξαρκικό,
πού τρίς άνάθεμά το.

Άλλά και' στους έκτός
θρυλλεΐται παρασχημα
πώς έπεσ' ένα θωμα
Μεσσίας έκλεκτός.

Κι' ήχουν κι' άπ' εκεί πέρα
θρήνοι κι' όλολογμοί ..
δέν θάχουμε πιά χερά,
δέν θάχουμε πυγή.

Και τώρα πιά— πέρ ντίο—
χρόνια συφοριακμένα,
δλα θά πην χαμένα,
κι' άνόρθωσης άντίο.

Τόμαθον και' στή Δύσι
και' στήν Άνατολή,
κι' έγινε ραβασί
και κλάψιμο πολύ.

Κι' έπлатτε δολοφόνους μαύρους, θεοσυγείς,
εμβρόντητον τόν πληθος,
κι' έλεγε πώς τόν ειδε νά πέφτη κατά γης
μέ δρό πληγαίς στό στήθος.

Και τó κάζο τó μεγάλο πανταχού διεθρυλλεΐτο
μετά τόσης άγωνίας,
κι' έδεβαίωμε καθένας πώς αυτόπτης μάρτυς ήτο
της φρικτής δολοφονίας.

Κι' άνεφάνησε τρανή
και διάτορος φωνή
μέσ' στής δόξης τήν γωνιά:

Γδράτε σάν τόν Μαρσύ
τόν άπείσιο φονιά
τού Λευτέρη τού Μεσσία.

Τόν ύδατε;... τόν ύδαμε σ' της Τράχωνες έκεί...
τόν θρήκε σ' αυτοκίοντο μά σφαίρα φονική,
βοήσας δέ τετέλεσται, με τελευτατον νευμα
παρέδωκε' στόν Κλέαρχον αυτοστιγμεί τó πνευμα.

Ό μαύρο δυστυχία,
πού προκαλεί τόν θρήνον...
εσκότωσαν κι' έκείνον
τόν εύζωνο λοχία.

Άνέλπιστα κι' ύδω...
εσκότωσαν τόν άφέντη,
μά και τόν συνοδό,
τόν Νάσσο τόν λεβέντη.

Δολοφονία τραγική!..
τόν ύδαμε κι' αυτόν έκεί
κοντά του ξαπλωμένο.

Πάει λοχίας λιγερός,
κι' έθρήνε κόσμος γοερός
κι' έκείνον τόν καυμένο.

Διάσωσις Πρωθυπουργού άληθινά θαυματουργού.

Έκείνη τότε τή καιρό, πού τόν Ρωμειών ή πλάσις
έτρεχ' έμβρόντητος νά δη πομπάς και παρελάσεις,
προσήλθον' στόν Πρωθυπουργόν έφιπποι και πεζοί
φίλοι του φιλελεύθεροι νά δούν άν ένταξ εις η.

Άλλ' όμως έτρεξε γοργόν
στόν κύριον Πρωθυπουργόν
και λαϊκά συνάφι.

Πάσα προσηγγί' έβδωμάς,
κι' ώς άλλος δύσπιστος Θωμας
καθεί τόν έψηλάφι.

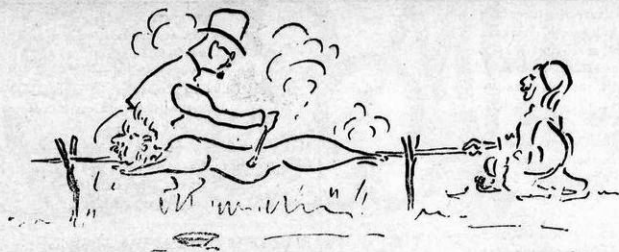
Ζης, τούλεγον, άληθινά;
πληγή δέν έχεις πουθενά;
τούς φίλους σου λυπήσου.

Κι' άς' δ' η κι' ό κόσμος προφανώς
πώς είσαι ντυμένος, ζωντανός...
δειξε μας τó κορμί σου.

Έκείνη τότε τή καιρό, καθ' όν μετ' έλλογώντων
έθρήνει τήν μαυρίλα της πληθός επιλογόντων,
πρός Βενζέλον άσημο προσέτρεξαν κι' έπίσημοι,
και πληθος Υπουργήσιοι.

Κι' έκ τούτων έψιθύριζε' στόν Κρητικό καθεΐς:
για' δές καιρό, πού διάλεξες νά δολοφονήσης,
τώρα πού πρόσμανα κι' έγώ
πώς θά με κάνης Υπουργό.

Κι' ήκούοντο πολυπαθών Υπουργησιώνων θρήνοι:
για' δές καιρό, πού διάλεξες νά σκοτωθής σ' της Τράχωνες,
τώρα πού μεταρρόθμισας Υπουργική θά γίνη,
και με τούς άλλους Υπουργό κάπου κι' έμένα θάχωνες.

**Έν εσείναις ταίς ήμέραις τής Λαμπρής, τής εύχίας,
έψηγε γν' άρονί τόν Εάλλη τών εύζώνων ό λοχίας,
κι' ό Λευτέρης έγγελουσε και του' φώναζε σπολλάτη,
και τόν Νάσσο βρηθούσε 'στό πιπερί και 'σταλάτι.**

Καθένας από τούτους, κουνώντας τό κεφάλι,
τοιαύτα παρελάλει,
κι' έλεγε τί θά γίνει, κι' έλεγε τί θά κάμω,
κι' έλάσσε τό χρώμα του,
κι' έμπλήσσε σπόγγον ύξου και περιθείς καλάμω
έπότιζε τό στόμα του.

Κι' ό Βενζέλος τότε
για νά τούς ήσυχάση
τούς είπε: πατριώται,
ειρήν' όμην και πύσι.

Ό φίλοι προσφιλείς,
ζώ πάντοε εύσταλής,
και μου βαστούν τά κότσα.

Κι' ύπόσχομαι πρós πάντας
τούς νέους Προτεστάντας
Υπουργική καρύτσα.

Μακράν οι δολοφόνοι... τούς έκοψα τόν θήχα,
μά και του συνοδοί μου δέν έπαθε μιά τρίχα.
Κι' ό Νάσσος ζή μ' έμένα γερός και κοτσονάτος,
κι' έμπρός σας στέκει...νάτος.

Η είδα σας μη στρίψη,
κανείς μη δειλιάτω...
έγώ πετώ πρós ύψη
κι' όλους τούς ρίχνω κάτω.

Μακράν φίλων άγωνία,
πάρτε δώστε μου φιλά...
ψέμμα κι' ή δολοφονία,
ψεύτικη κι' ή πιστολιά.

Ψεύτικος αυτός ό θρύλος, πούγινε κακό μεγάλο
και τής πλάσσεως τής νέας χαλασμένης πρωτοφανής,
κι' έκανε κι' έμένα τώρα ν' άπορω και ν' άμφιβάλλω
άν τερνόντι ζώ σαν πρῶτα, κ' άν μ' έσκότωση κανείς.

Ψεύτικος αυτός ό θρύλος
των άγρίων δολοφόνων,
κι' άς χορέψη κάθε φίλος
μέ τόν Νάσσο τών εύζώνων.

Μή κανένας ταραστέσθω, μη κανένας δειλιάτω...
έτσι πρós αυτούς ώμίλει
μέ μειδιάμα στα χείλη,
κι' άρον άρον άνεβά τώσος κόσμος άποκάτω.

Κύριε πυγμής μεγάλης,
έβγα λόγο νά μάς βγάλης,
έβγα νά μάς κελαϊδήσης
και νά μάς καλοκαρδίσης.

Πρόβαλε καμαρωμένος,
πρόβαλε και διά ζώσης
τόν λαόν νά θεβαιώσης
πῶς δέν είσαι σκοτωμένος.

Πρόβαλε, χαιδεμμένος, νά πάρωμε φωτιά,
και' πές μας για τό κάλο πῶς ήτανε ψευτιά,
και βάλε κι' άλλαις κάλπαις κι' αύταις νά τής ψηρίσωμε,
και νάλωμε κοντά σου και νά σέ ψηλαρήσωμε.

Κι' ό Βενζέλος μόλις
έκανε πῶς θά' τ' ήψη,
συνεταρχῶ ή πόλις,
και μιά ζητωκραυγή
μακρά κι' ούρανομήτης
ήγει σαν ύμνος νίκης.

Άνδρες, παιδιά, και γέροι
κυττάζουν τόν Λευτέρη
μέ μάτια σαν γαρίδα.

Κι' έντρομοι φεύγουν τότε
σκιώδεις συνωμοτάι,
και βγάζουν άγούριδα.

Κι'έκείνος ό μαγνήτης
και μάγος Κυβερνήτης
της νέας Άνορθώσεως,
έβγηκε σ'τό μπαλκόνι,
κι'όλους τους βελκιδιαι
περι της διασώσεως.

'Συχαίστε, τους λέει, κι'από ζώνη σπριγώ...
λάε μου, νά γελῆς...
τήν γλύτωσα κι'έγώ,
μά κι'ό φουστανελάς.

Αυτά τους είπε σπριγγιός ό μεζών των μεζώνων,
κι'ήθελεν σώνει και καλά
νά'δούν και τόν φουστανελά,
τόν Νάσσο των εζώνων.

Λόγο κι'ό Νάσσοσ φώναζαν, κι'ό Κρητικός έγέλα...
ζήτω κι'ή θράκα, θρέ παιδιά, ζήτω κι'ή φουστανελά.
Κι'έβγηκε κι'ό λαοφιλης
φουστανελάς δραματίας,
κι'αυτά τους μίλησ'ευσταλῆς
και κατά πάντ'άχμαϊος.

Κι'ιγούμι, κρῆζει, ζουντανός, ούρε χαντακουμένιο,
μήν κίνιτ'έτσι σάν χαζοί,
κι'ού Νάσσοσ ού λοχίας ζῆ,
κι'ού Νάσσοσ δέν πιθαίνει.

Τοιαῦτα κι'ό φουστανελάς ώμίλησε μέ τόνον,
κι'αυτός τήν φουστανελά του τήν έκαν'έτσι κι'έτσι,
και μπῆζ και ζήτω φώναζαν'στόν Νάσσο των εζώνων,
κι'έμῆριξε παντού λαμπρήσφακτό και κοκορέτσι.

'Εν τας ημέραις των Ρωμηών ταῖς Άνορθωτικαῖς,
πού μέ της Άνορθώσεως τό κῆρος και τό βούλημα
'μποροῦσε νάβγῃ Βουλευτής και κάθε τενεκές,
κι'είχε τό κράτος ἀρνημακιά διάφορα γιά πούλημα,
έγινε τέτοιο πατριῆτι και τέτοιο ρεβαῖτι
μεγάλο κι'Αθηναῖικο,
πού γάλασε τήν κτίσι
και τό τρελλο-Ρωμαῖικο.

'Εκείναις ταῖς ημέραις ταῖς Άνορθωτικαῖς,
πού γιά κλά μῆρια
μέ στόμφορ έγκαυρία
καθένας Πατακές,
κι'ό Κάιζερ εκείνος, πούχει στρατούς και στόλους,
'στῆν Κέρκυραν γαλήνην κι'ανάπαισιν ζητών,
έσκέπη περιέργως σ'τους μαυρισθέντας θλους
ώσ σουβενῆρ νά στείλῃ τόν Μέλας'Αστόν.

Μεγαλυνάρια κι'άλλα τροπάρια.

'Αναστάσεως ημέρα,
πάσης ἄλλης λαμπρότερα,
σφόρν της αγάπης σπειρία.

"Ολοι τώ'δε ευφρονῶμεν,
ὅλοι τώ'δε λαμπρυνῶμεν
ἐν αὐτῇ τῇ πανηγύρει.

'Αναστάσεως ημέρα...
μπῆμ κουμπούραις'στόν ἀέρα.
Παντοῦ μῆρα κι'εὐωδία,
κι'έγώ σήμερα, παιδιά,
θά χαρῶ και θά γιορτάσω
γιά τόν Βέ και γιά τόν Νάσσο.

Μακρῶν τό πάθος, ό θυμός, ό φρόνος, ό παμπιάρος,
ζήτω κι'ό Βενιζέλαρος, μεζ ζήτω κι'ό λοχιάρος.
'Εβίσα κι'ό βρακάραρος,
μά κι'ό φουστανελάραρος.

'Ο Βέ και νῦν ὀρθότατα περιφανῶς ἀχμαῖος,
και συνομότ'ἐκρόθησαν,
και πάντες συνετρίθησαν
ώσ σκευῆ κεραμείος.

'Ο παλαιούς σωτήρας
χολῆν ποτίων κι'έξος
έκ νέας ἀποπείρας
έσώθη παραδόξως.

"Ον μεγαλύνοσ Στόλοι,
Στρατοί και τῶν γονέων,
διέφυγε τό βόλι
αἰμοχαρῶν φονέων.

'Εν αὐτῇ τῇ πανηγύρει
δόξα κρῶω τῷ Σωτήρι,
δόξα τῷ διασωθέντι
και τῷ Νάσσῳ τῷ λεβέντῃ.

Τόν κῆματι κελύφαντα θαλάσσης μελανῆς
τάσους ἐπιφανεῖς,
κι'ἀλύπητα κρεμάσαντα σέ τούτους τενεκέδες,
ὕμνον και νῦν οἱ χαίροντες τῶν σεσωσμένων παίδες,

Δόξα τῷ τῆν Άνορθωσιν πιστῶς διαφυλάξαντι,
δόξα τῷ νίκας ἐκλογῶν και πάλιν ἀλλάξαντι,
δόξα τῷ τόν ἀδόςαστον περιρκεῶν ἀλλάξαντι.

Τόν Λευτέρη της'Αγκύρας,
τόν σωθέντ'ἀπό τὰς χειρας
ἀοράτων δολοφῶν.

Τούτων παίδες εὐλογεῖτε
και λαός δοξολογεῖτε
'στούς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Αὐτός ό φωτιστάρινα περιβληθείς πολλὰ
και κατά κῆρον τοῦ λαοῦ τόν θαυμασμόν κησάμενος,
ἀνέστη ροδοκίκκινος μέ τόν φουστανελά,
χαρᾶν και πάλιν ἀρατον πρὸς πάντας χαρισάμενος.

Μεζά πενηνταετηρίος,
πού σέ κάνει νά χαρῶς.

Αἶνος, τιμῆ, και δόξα, και πανηγυρικῶς...
ό Σύλλογος της Πόλις ό Φιλολογικός
λαμπρᾶν πανηγυρίζει πενηνταετηρίδα
δοξάζων τήν μεγάλην πνευματικὴν πατρίδα.